

REGÉLO.

|Pesten csötörtökön martius 18^{kán} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Don Alonzo.

Első szakasz.

(Folytatás.)

Midőn Alonzo olly kétségbe esve kiálta, mindkét hölgy elhalavá-nyodék, mintha már halál martalékai volnának. Don Alonzo még mindig próbálta a' zárt kinyitni; minden erejét összeszedte, de a' ne-
héz vas závarok kigunyolták erőködéseit.

„Hagyja ön, ugy is hijában — szóllt végre Donna Isabel — a' vén szolgáló, ha nem fog minket látni e' teremből kilépni, eljövend, és ki fogja nyitni.“

„Igen, eljövend — kiálta Donna Anna könyezve — de hátha vele is szerencsétlenség történt? hátha a' rablók megsebesítették?“

Nem bátorzkodott a' hölgy e' rémitő ha-t tovább üzni. — „Ha a' rablók agyon ütötték! — monda Donna Isabel — akkor itt kell meghalnunk.“

Donna Anna térdre esett, és forró könyek közt rimánkodott az égnek szabaditásáért. De Donna Isabel szólla, és hangja még mindig nyugodt s határozott volt: „még várunk kell, reménylen-
nünk; Isten megőriz minket!“

Ez alatt Don Alonzo folyvást rázta a' závárt; végre elfogyott ereje. — „Minden hijában — monda szomorún — és ha Sámson erejé-
vel birnék is, daczolna e' vas závár!“

Donna Isabel leült ismét a' számolyra; fejét lesütötte, kezeit összekulcsolta; ugy látszott, legnagyobb szükségében szíve bel-
jéből fohászkodott a' legfőbb segítőhez. Donna Anna még mindig térdelt. Az ifjú elejekbe lépett: „Ah! — fölkiálta fájdalmasan — megengednek nekem önök, hogy midőn szabadítani akartam, ve-
szedelembe taszítom önöket. Vérem ontanám, léteimet adnám oda, ha a' napvilágra ismét kivezethetném önöket! De én szeren-
csétlen! mit sem tehetek, ha bár szétzuzom is fejemet e' hideg érzé-
ketlen falakon. Kata! Kata! Ég ura, bár csak jönne, és önöket e' rettentő sirból kiszabaditná!“

Most Donna Isabelben is fölébredt kétes és borzasztó helyzetének egész öntudata. Átkarolta Donna Annát és keserű könyveket sirt. — „Ég ura, könyörülő Isten — kiálta-föl — szabadíts-meg minket; ne engedd, hogy itt haljunk-meg illy nyomorult halállal. — Ah, bár inkább Don Henriquez vad csordáinak kezeibe jutottunk volna. — Jaj nekünk! — Ah rettentő, kinos éj, mely után reánk többé nap nem következik!“

„Megengedhetnek önök nekem?“ — ismétlé Don Alonzo, ’s elejekbe térdelt, kiket gondatlan szorongásával majd bizonyos és rémitő martalékaul tett a’ halálnak.

Donna Isabel szeliden tekintte rá, ’s halkan és alig érthetőleg így szólla: „e’ halálos szorongattatásban, melyben kinlódunk, legmegesküdtebb ellenségem is csak szánakozást és irgalmat várhatna tőlem... Igen, megengedek önnek!“

A’ fájdalom első kitöréseit néma csend követte; a’ teremben uralkodó bódító lég újra gyakorlotta lankasztó erejét mindkét nőn, és csendesén, csaknem ájultan ültek. Egyszerre egy remény-sugár villant-meg Donna Isabel szemei előtt ’s fölkiálta: „hát ezen ajtó, e’ félig nyitottajtó hova visz? hova visz a’ lépcső, melynek első fokait látom?“

„A’ régi templom boltozataiba visz azon lépcső, melyek rég óta üresen és elhagyatva állnak“ — felelt Don Alonzo szomorún...

„Hágjon-le ön! talán a’ boltozatok utat nyitnak szabadulásunkra. Gyakran hallottam beszélni, hogy azon templomok boltozataiban, melyekbe a’ szorongatott keresztények halottaikat a’ hitetlenek előtt temették — titkos ajtók szoktak lenni. — Félbe szakasztotta beszédét, és a’ mélyen leégett fáklyára mutatott. — De lovag, siesen ön!“

Alonzo kezébe vette a’ fáklyát: „megyek“ — kiálta, és lelépett a’ lépcső első fokain.

Don Alonzo bátor ifjú volt, de azért még is hideg borzogatta; hajszájai fölálltak, midőn a’ kriptába lehágott; Donna Isabel és társnéja szemeikkel kísérték őt; midőn pedig a’ bágyadt fényű fáklya eltűnt a’ mélységben, ’s ők a’ sűrű homályban hátramaradtak, hallgatva átkarolták egymást, ’s keserű könyeik újra folytak. Így eltöltöttek egy kinteljes órát, mely iszonyúságára nézve örökkévalóságnak tetszett. Ekkor a’ mélységből hang hallatszott: a’ visszatérő Don Alonzóé volt. — „A’ boltozatokon van nyílás — kiálta nagyot lélekzelve — mentve vannak önök, ezer hála az égi kegyelemnek!“

Mindkét hölgy csak örvendetes fölkiáltással felelt, ’s tántorgó de sebes léptekkel hágtak-le a’ lépcső hideg fokain. Alonzo gyámja

volt Donna Isabellának; de a' baljában tartott fáklya már csaknem egészen leégett, és minden szempillanatban elalvandott.

„Sietnünk kell, sietnünk kell!“ figyelmeztete Don Alonzo és rémteljes pillantatokkal méregette a' boltozatokat, melyek mint egy izmos óriás kigyó hosszant és csaknem végetlenül terültek-el előttek.

„Hol vagyunk?“ kérde az ifjabb hölgy töredezett hangon.

„A' földalatti templomban; tovább oda hátra van egy kimenetel, mellyen keresztül a' szürkülő reggelt, a' nap fényét megpillantottam.

E' pillanatban sötétebben égett a' fáklya, mindjárt rá még egyszer világosabban sugárzott, és körül megvilágosította a' falakat. Ekkor kialudt, és mély sötétség borítá a' szabadulást keresőket. Mindkét hölgy sikoltva kiáltott-föl. Donna Isabel Alonzo vállaira támaszkodott, ez pedig őt merészletre átkarolni, hogy gyámolítsa és vezesse; de érezte, miképp' a' hölgy mindig bágyadtabb lön, 's a' nedves földre lecsuszamlott.

„Meghal, meghal!“ kiálta Don Alonzo kétségbe esve. Ekkor fölkapta az elájultat, és ragadta vállain, gyorsan és könnyen, mint valamelly gyermeket, a' boltozatok sötét éjén keresztül. A' sötétségben, mellyben irányozni sem tudta magát, a' sors, vagy sokkal inkább isteni gondviselés volt egyedüli vezérlője. Így bolygott sokáig; végre érzé, hogy tüzes arezát légvonat hűsíti; ez után kevés idő múlva világot látá — a' nap világa volt.

Szerencsésen elért Don Alonzo egy keskeny ajtóhoz, melly az Eresma partjára vitt. Bokrok és tövisek rejték kívülrőlezen ajtót, mint valamelly vad állat fekhelyét. Köröskörül pusztavolt minden és elhagyatott; a' partot legelők és bokrok borították. Alonzo letette terhét a' zöld földre; Donna Isabel nem mozdult; nem lélezett, mióta vitte; most a' hölgy mellé térdelt, és keserves pillantatokkal vizsgálgatta: „meghalt, uram Istenem, meghalt!“ fölkiálta panaszkodva.

Halálos sápadtság borítá a' hölgyet; homloka jéghideg volt; 's meredve és élet nélkül függtek-le karjai a' földre. Alonzo rá nézván szánakozásra gerjedt. Szívéhez szoritá fejét; hideg márvány kezeit forró ajkaihoz nyomta, és lassú hízalgő hangon ismétlé e' nevet „Donna Isabel.“ Hiszen ez volt minden, mit e' fiatal hölgyről tudott, kinek büszke visszatartózkodása őt még legközelebb is sérté.

„Isabel! — kiálta félig hallhatólag — Isabel! nyisd-föl ismét kék szemeidet, e' kedves büszke szemeket. — Ah, ki mondhatta volna nekem még tegnap, hogy csaknem kétségbe esve fogok itt

térdelni? Szegény, szegény gyermek! milly borzasztó éjt kellett élned! — De ki vagy te tulajdonképpen szelid és rejtélyes virágocskák, és mi nemből származol? Isabel, milly nemes vér buzog büszke szivedben? Ah, tán már jogát tartja egy férfi e' kézhez, melyet csókjaim ismét fölmelegítendők; tán már el vagy jegyezve egynek Castilia nagyjai közül? Isabel, milly büszkén és haragosan tekint-nél rám, ha szavaimat hallhatnád! — De éj, tán a' halál éje tompítá-meg érzékeidet; lelkedhez többé földi nem férhet.

Isabel őt nem hallotta; nem érzett semmit a' forró csókokból, mellyekkel kezeit Alonzo elborította, ki lehajolt hozzá, és nyugtalanul várta, valljon nem ébred-e föl e' nehéz és hosszú ájulásból. Végre megrázkodott finom alakja; vissza adatott az életnek; keble nehéz vonásokban szörpölte a' fris reggeli levegőt; szíve ismét kezdett venni, és egy gyöngye pirosság harczott az arcán tanyázó sápadtsággal. Szemei ismét megnyitak, 's pillantatai Don Alonzóéival találkoztak. Az első sugár úgy ragyogott, mint szerelmi kitörés; de majd lecsukódtak pillái, és így beszéle halkan: „hol vagyok? Istenem, hol vagyok?... A' boldogultt lelkek tartózkodási helye ez? Véd- és szent nőm, végy magadhoz!”

Ekkor ismét érzé, hogy még földön van; a' nem rég történtek emlékei ismét visszatértek; lelke ismét áthágta a' határokat, mellyek az életet haláltól választják-el, és meggyőződött, hogy még földön van. Alonzo néma meglepetéssel legelteté szemeit fokkénti ébredésén. Midőn a' hölgy másodszor is rá irányzá szemeit, tökélyesen megismerte őt. És nyájasan visszautasította a' még őt ölelőnek karját, 's ekkor mint valamelly tébolygó és elfogultt körülnézett.

„Donna Anna! hol van Donna Anna?” — kiáltá.

Csak most vette észre Alonzo, hogy e' hölgy elmaradt. — „Bizonyosan még a' borzasztó boltozatokban bolyg! — mond — sie-tek őt fölkeresni. De hogy' hagyhatom itt önt magánosan, nagyságos hölgy?”

„Most már mitől sem félek! — felelt bágyadt hangon, de tekintetét bátorság és remény élénkitette. — Ah mi szép, mi frisztő a' nap világa; mint erősít és hűsit a' lég. Én lélekzem, élek. — Már azt hittem, hogy meg kell hallnom, illy ifjontan kell meg hálnom!

Don Alonzo még egyszer bátran és sebes léptekkel ment vissza a' sötét és barátságtalan boltozatokba, és negyedóra mulva ismét visszatért Donna Annával. Látván ismét egymást, mindkét hölgy földre borult, hogy Istennek illy csudálatos megszabadításukat megköszönjék. Mig ők imádkoztak, vezetőjek nyugtalanul tekintgett-szét. Sűrű gőzfellegek emelkedtek ég felé. A' hely, hol voltak,

félre esett; és a' fák, mint természetes fal, zárták-el őket a' világtól. Az ég tisztán és mosolygva terült-el a' vidék fölött, és a' nap ragyogva jött-fel. De a' fák csucsai körül füst-fellegek tábo-roztak, mint valamely rongyollott halotti fátyol.

„Itt valahol közel tűz van!“ monda Don Alonzo nyugtalan.

Ekkor tompa zugás, millyen szokott lenni erdőkben szélvész közlégésekor, és távulról harangszó hallatszott.

„Ez a' vészharang! a' vészharangot huzzák Segoviában!“ ki-áltá Alonzo szorongásában.

Félrehajtotta a' legközelebbi ágakat, és utat csinált magának a' bokron keresztül. Donna Isabel és Donna Anna utána mentek. Kiérvén egy mellékut szélére, melly az országutra vezetett, szo-morú látvány nyílt-meg előttük. A' kanonok házából vastag füst-fellegek emelkedtek-föl; már a' tetőt lángok borították; nagy ré-sze a' falnak be is omlott. Egy erős fegyveres csoport fogta-körül a' fölégetett helyeket, és alulról a' völgyből, hova a' fürkészők sze-meik nem hathattak, fegyvercsörgés és lódobogás hangzott. Azon osztály, melly a' kanonok házában volt, ütközet-rendbe állt, és azon hely felé tartott, hol Donna Isabel állt kíséreiével. Megírtózott a' fiatal hölgy, de majd egy ritka tűz sugárzott szemeiben, és ke-zét büszkén 's bátran fölemelve, kiálta a' másik kettőnek: „ismer-itek ott azon harczfiakat? Don Henriquez katonái. Ott alatt egy más osztály jön ellenünk; legelől a' zászlótartó, jobb-jában Casti-lia zászlója gyászfátyollal körülövedzve.“

Elrejtette magát egy bokor mögé, honnét az ütközet helyét meglehetősen láthatta, de a' katonák őt nem láthatták. Donna An-na melléje nyomult; kezeit tördelte és kérte az egeket, hogy e' vészből is szabadítsák-ki. Alonzo azonban elejekbe állt; védni, ol-talmazni akarta őket. Viadal kezdődött; Don Henriquez emberei, kik előbb visszavonulának, ismét előre nyomultak a' többiek ellen. Hallható volt egy nagy sokaság rémitő lármája, mellyet még fölül-mult a' vezérek parancsoló hangja, közben a' sebesek jajjai, lovak nyerítése, por- és füst-fellegek, illy borzasztó képek el-válhatlan társai. Donna Isabel büszkén, de lázosan fölingerülve nézett e' zavarba: de midőn mély sebekből vérzett embereket ösz-szerogyni látott; midőn a' sebesítettek szivszaggató jajjait hal-lotta, büszke önbizottságának helyét borzadás és szánakozás fog-lalta-el.

(Folyt. következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

GYÁSZHIR. — Pesten: 1) mart. 10-kén idegsorvadási betegségből élete 43-dik évében mult - ki t. Tahváry Tahy Károly ur, több t. n. megyetáblabírája. Hült tetemei Uri helységben (Pest megye) létező családi sirboltba vitettek. — Gyászolja elhunytát kesergő özvegye t. Bodorfalvai Baranyay Ilona asszonyság.

2) Ugyan Pesten a' nevezett napon szenderült-el tüdővérszből tiszt. Róth Mihály ur, az ajtatos iskolák munkás és közösen tisztelt igazgatója, 's az ajtatos rend áldozó papja 60ik évében. Földi maradványai az ajtatos iskolák, számos baráti 's tisztelőitől kísérve nagyegyházi pompa mellett vitettek 11-én a' belvárosi főtemplom sirboltjába.

HIRSZEKRÉNY. — Dunánk, jeges bundájával együtt, mult héten csakugyan ránk ijesztett. Folyó hónap elejétől fogva ámbártöbbnyire verőfényes napjaink voltak, de egyszersmind egész 12-ig fagyos éjeink 's reggeleink. Ennél fogva a' Duna csak lassan és nehezen akarván bucsúzni tőlünk, hogy mégis egészen kétségbe ne ejtsen, febr. 5-től kezdve ha nem naponként, de minden két nap 1-er bizonyosan megindult, 's meg-meg-sajnálkozva elutazásán majd ismét megállott, majd részekre szakadozott, 's míg az alsó jég egy darabig odább uszott, a' másik, mintha oda szegezték volna, megállapodott, 's az emberektől folyvást tapodtatta hátát, midőn mellette csónakokon is jártak. Így folyt e' tréfa mart. 11-ig, midőn a' Duna vizének tömege nálunk még igen mély fokon állott: de e' napon már némileg nőni kezdvén, a' már a' nélkül is több felé szakadt részekben állott jég csakugyan végre közörömünkre éppen déli órában megindult, ismét megszakadt 's megállott. A' kevésbé áradott víz azonban ez estve de kivált éjjél előtt 's után hajnalig nagy tömegben hozzá-le a' felső jeget; de egyszersmind a' víz annyira nagy lön, hogy 12-kén reggel alacsonyabb helyeken, p.o. a' régi hidnál, a' parttal egyenlő magasságú levén, itt ott jégdarabokat is vetett-ki, Budán pedig a' vízi városban az utcákba ki is csapott. A' rémülés nagy lön, mert ha még egy kevésbé nevedek, a' pestipartokon is tul esap. (Vajha ezek már valahára mindenütt magasabbakra töltetnének.) Felsőbb parancsolatnál fogva egy csapat katonaság állott-ki, melly a' régi sétahelynél kezdett töltést tovább vezetete-fel egészen a' Wurmházig (mint 1838-ban volt), és pedig azzal már délig készen is volt mintegy 2 lábnyi magasra. — A' molnár-utcai pinczék máre' reggel telve voltak odaszivárgott vízzel. A' kereskedők nyakra főre rakták vitték boltjaikból portékáikat a' felső emeletekbe. A' tanuló ifjúság a' kir. egyetemen három napi szünidőt nyert a' fenyegető veszély miatt. — Dél felé azonban mintegy két lábnyira apadt a' víz, melly ugyan koronként, a' mint több jég jött (melly többnyire Buda részére nyomult) majd ismét áradott, majd ismét lohadott, de déli állását még reá következő éjjél előtt jóformán megtartotta. E' nap reggeli harangozást (mi egyébiránt megholtakért történt) egyik journalistánk az áradás veszélyét hirdető hangoknak állítja lapjában. — 13-kán a' víz tetemesen áradván, úgy hogy a' part csak egy lábnyira állott-ki a' vízből, minden háznál bemondatott, hogy földszinről kiki hordja bátorságos helyre holmijét. Azonban ezen estve a' víz több lábnyira apadt, 's 14-én reggel is, midőn tíz óra tájban a' „Nádor, Zsófia és Galathea“ gőzhajók, magyar ezimeres lobogókkal diszitve, téli szállásukról élénk taraczködörgések közt jöven hozzánk, mintegy örvendve a' veszély elmúltán üdvözlének, pályájokat részint Bécs, részint Zimon felé már 16-kán megkezdendők, 's naponként folytatandók.

A' mostani pesti vásár rossz; legalább közönségesen panaszkodnak ellene.

Nemzeti színházunk személyzete, minthogy ezutáni évdíját átalján szaporítani kívánta, kemény kifakadásokra szolgáltatott alkalmat több pesti hirlapnak, mire már egyik színészünk a' pesti hirlapban felelt is. Ez iránt különféle ítéletet hallottunk. Egyik fél kárhóztatá a' színészeket, hogy e' nemzeti intézetet annyira terhelni akarják; másik fél állítá, hogy akár nemzeti intézet akár nem, mindenkinek szabad, sorsa javítására lépést tenni, ha lehet 's szabad kérni; de természetesen kérdés marad, megadatik-e kérése. — Az operák köre nagy metamorphosison készül keresztül esni. Énekesnő annyimutatkozik, hogy válogatni lehet, de kell is. Most, mint hallom M—zy k. a. 's a' Brünnből jött Scott k. a. is (ki egy évtől fogva tanulja a' magyar nyelvet) készül fellépni. Mind e' mellett 's hirlapok és közönség kezdenek sopánkodni Schodelné után. Az olvasó képzelheti, miért. De eső után késő köpönyeget venni! Felbér k. a.-ról hírlelik, hogy nem lép-fel többé. Igaz-e, nem-e, majd meglássuk.

A' pestbudai hangászegyesület erősen készül „Pál“ oratoriumra; a' betanulás már folyton megy; 's a' próbák e' héten megkezdetnek. Az egyesületnek e' mű előadása tömérdek sokba kerül. Magyarul is szándékozik azt előadni; textusát t. Jakab István urnak jeles tolla magyarosítja. TA—RY.

KÜLÖNFÉLE.

Egy négy éves gyermek lélek-ébersége. — Podoliának egyik falujában nem rég következő történet adta elő magát. — Jozephna paraszt nő, midőn esteledni kezdett, elhagyta magánosan álló kunyhóját, 's elment a' templomba estvéli imádságra, de honn hagyta gyermekeit, kiknek egyike három, másik négy éves volt. Mielőtt elment, a' szobaajtót igen gondosan bezárta, és a' nagyobb gyermeknek megparancsolta, hogy a' kisebbre vigyázzon. Alig távozott lakásától néhány pereznyre, midőn valami kopogott az ablakon. A' kis gyermek azt vélvén, hogy anyja tért vissza valamely elfelejtett tárgyért, kinyitá az ablakot, mellyen egy rémitő nagyságú farkas ugrott a' szobába, és a' három éves gyermeket megragadta, hogymagával elhurczolja. Már sietett a' farkas az ablak felé, hogy elugorjék, midőn az idős gyermek lélekébersége testvérének megszabeditására eszközt talált, melly sikerült is tökélyesen. Tudniillik megragadta a' farkast farkánál, és olly formán emelte-föl, hogy hátulsó talpait nem használhatván, helyből nem mozdulhatott. A' bátor kis gyermek egész testét karó gyanánt a' farkas hátulja alá feszítvén, mind addig meg tudta tartani a' rémes rabló állatot e' kellemetlen állásában, míg lármájára a' szomszédbeli emberek segítségre jöven, a' farkast agyon ütötték.

Nevezetes természeti és művészeti esemény. — Nehány hóval ez előtt Szent Agatha, franczia kereskedő brigg, utasai nevezetes természet-csudát láttak Korszikapartjain; de okát ki nem puhathatták. Tudniillik a' tenger közepén láttak mintegy 300. láb átmérőjű forgó szelet, melly csaknem veszélyes lett a' hajónak. Midőn Agatha 14 nap mulva ugyan e' helyre visszatért, nem volt többé a' természeti tűnemény. Tudniillik egyszergalmas Jankeé-nak sikerült az artézi kútforrás-módot annyira jobbitani, hogy módja szerint kertjében 8 hét alatt lyukat furt keresztül a' földön, 's nyílásának az ő kiszámítása szerint éppen az Agatha által kijelelt helyen kelle

jenni Korszika partjain. Kihuzatván a' furó, természetes, hogy forgó örvény támadt a' tengerben, de melly azonnal eltűnt, mi helyt a' lyuk bizonyos mennyiségre megtölt vízzel. Legnevezetesebb ez egész dologban az, hogy a' szorgalmas baltimorei polgár e' lyukon vizet nem kapott, ámbár a' világten-gert választá vitzartójának, és ez eset ismét igazolni látszik az új kornak ama tapasztalását, hogy mennél mélyebben ásatik az artézi kút, annál keve-sebb viztaláltatik. (Egyébiránt ezt inkább amerikai nagyszájúságnak kell venni.)

Háladatos katona. — 1840-ik évben karácson előtt egy hideg téli estvén visszatérvén Travvik ur, görög nem-egyesült pap és a' vidék dékánja hivatalos utjából, az ekkori hideg tél miatt prémel bélelt moldvai papi öltö-nyébe burkoltan Rogusna mellett, két mértföldnyire Csernovicztól, lát a' hó-ban valami feketeséget. Utóbb közelebb vizsgálgtatja azt, és megismeri, hogy katona. Tüstént szánjára vette, 's vele az evangéliomi irgalmas Samariaiként a' legközelebbi faluba utazott, mert a' katona már egészen meg volt mere-vedve a' hidegtől, és semmi jelét nem adta az életnek. Hajtotta hát erősen lo-vait, 's fél óra mulva elért egy az országuton volt fogadóba. Itt letette a' szerencsétlent, és megszabadítására mindent elkövetett. Több mint egy óráig hóval dörzsölvén és más szereket is használván, sikerült neki végre a' kato-nát életre visszahozni, és örömében a' szerencsés következményeken még megjutalmazta a' neki e' nemes munkában segéd kezeket nyújtókat. A' jó szí-vű pap a' koreszmárosnál pénzt hagyván, hogy az újra éledtet jó levessel erősítse, tettének boldog öntudatában eltávozott, részint hogy a' köszönetet kikerülje, részint hogy még ez estén családjához 's beteg nejéhez megérkez-hessék. A' katona egy a' csernoviczi őrizettől küldött hírnök volt, és alig tért magához, étellel itallal ellátván magát, magához vette a' leveleket, megvizs-gálta fegyverét, és utját tovább folytatta. Híjában mondták neki, hogy bor-zasztó hideg van (mert 20 foknyi volt), csak hogy feltételétől elvonják; ő arra hivatkozott, hogy a' nála levő levelek sürgetősek. Csak élete szabadító-ja lakát tudakolta, és bátran utnak indult. Sietve léptetett a' faluba, hol a' pap lakott, hogy a' nemes férfinak személyes köszönetét tegye. Nagyon örült, hogy a' papi lakból még világ sugárzott feléje: de minél inkább közeledett a' házhoz, annál figyelmesb lön a' férfi-hangok lármájára, mellyek a' pap-lakból feléje hangzottak. Az ajtóra ment, melly be volt téve, 's a' nélkül hogy kopogtatott volna, sietett az ablakra meglátni, hogy tulajdonképpen mi tör-ténik. Mennyire elbámult, midőn a' pap körül négy férfit látott, kik kezeit és lábait összekötözték, és már tüzes szent akartak melljére rakni, hogy pén-ze hol létét vallaná-meg. Minden szót meghallott az ablakon át, és éppen nem kételkedhetett, hogy rablók. Bátran felfogta hát jól megtöltött fegyverét, cél-zott, egy lövés, és — a' négy férfinak egyike földre terült. Most föltűzte szuronyát, sietett nemes tüztől lelkesítve a' hátulsó ajtóra; ezt nyitva talál-ván, benyomult, és az elsőt, ki neki ment, szuronyával keresztülzurta. Kez-de yívni a' másikkal, kit hasonlóképp' halálosan megsebesített, míg az utósó rabló elfutott. Így négy jól fegyverzett rablót maga legyőzött, és öröme volt élte szabadítójának tettel nyilvánítani köszönetét, ki a' kötelekből kiszabadul-va, átölelte egész családjá szabadítóját, és az égnei e' csudálatos munká-ján megilletődve fölemelte kezeit, 's fönhangon legbensőbb köszönettel adott hálát Istennek, kinek ujjai olly láthatón munkáltak e' történetben.

Szerkeszti Má tray Gá bor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.